

Η “Φωνή Κυρίου” της Σταυροπροσκυνήσεως

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 67ον

31 Μαρτίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 13 (3435)

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗ

Σήμερα, Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, στή μέση τῆς πορείας μας πρὸς τό ἅγιο Πάσχα, μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία νά προσκυνήσουμε τόν Τίμιο Σταυρό. Ἐνθυμούμαστε τά ἄχραντα Πάθη τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ἐνισχυθοῦμε στόν ἀγώνα μας κατά τῶν δικῶν μας βδελυρῶν παθῶν, βρίσκοντας στόν Τίμιο Σταυρό στήριγμα, ἀναψυχή καί παρηγοριά. Οἱ κατεξοχὴν βέβαια καρποὶ τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἀνανέωσή μας καί ἡ διὰ τῆς Θείας Εὐχα-

Διαβάστε [ΕΔΩ](#) τὴ “ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ” τῆς Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Εκκλησίας τῆς Ελλάδος τῆς Κυριακῆς 31ης Μαρτίου 2019 (τῆς Σταυροπροσκυνήσεως), ὅπως αὐτὴ διαμοιράστηκε στους ιερούς ναοὺς ολόκληρης τῆς χώρας.

ΕΤΟΣ 67ον

31 Μαρτίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 13 (3435)

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗ

Σήμερα, Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, στη μέση της πορείας μας προς τό ἅγιο Πάσχα, μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία νά προσκυνήσουμε τόν Τίμιο Σταυρό. Ἐνθυμούμαστε τά ἄκραντα Πάθη τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ἐνισχυθοῦμε στόν ἀγώνα μας κατά τῶν δικῶν μας βδελυρῶν παθῶν, βρίσκοντας στόν Τίμιο Σταυρό στήριγμα, ἀναψυχή καί παρηγοριά. Οἱ κατεχοχὴν βέβαια καρποὶ τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἀναγέννησή μας καί ἡ διὰ τῆς Θείας Εὐχαριστίας μετοχή μας στήν ἀληθινὴ καί αἰώνια ζωὴ, τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ.

Πῶς γινόμαστε σύνθρονοι μέ τόν Πατέρα;

Τί ἄλλο ὅμως εἶναι αὐτά τὰ Μυστήρια, παρὰ δῶρα τῆς ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς μέ τόν Σταυρό του ἐγίνε ὁ Μέγας Ἀρχιερέας μας; Πεθαίνοντας πάνω στόν Σταυρό τέλεσε τὴν ὑψίστη Θεία Λειτουργία, στήν ὁποία ὁ ἴδιος εἶναι Θύτης καί Θύμα. Τέτοια μέρα, ῥοιπὸν, ταιριάζει νά ἀκούσουμε τὸν ἀπόστολο Παῦλο νά μᾶς προβάλλῃ κάποιες πλεურές τοῦ Μεγάλου Μυστηρίου τῆς ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. Πρόκειται γιά διδασκαλίᾳ πού ἀποτελεῖ τὴ ραχοκοκαλίᾳ τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς του.

Κατ' ἀρχήν, Ἀρχιερέας μας καί πηγὴ τῆς ἀνθρώπινης ἱερωσύνης δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνας ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ Υἱὸς καί προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού ἐν χρόνῳ καταδέχθηκε γιά ἡμᾶς νά γίνῃ ἄνθρωπος. Ἡ μεγαλωσύνη του ὅμως δέν ἐγκτεται μόνο στὴ θεία του φύση, ἀλλὰ καί σὸ ὅτι μέ τὴν Ἀνάληψή του δόξα-σε καί τὴν ἀνθρώπιν φύση του ἐνθρονίζοντάς τὴν στὰ δεξιὰ τοῦ Πατέρα του. Ἔτσι, ὁ Ἀρχιερέας μας ἔδωσε τὴ δυνατότητα καί σέ ἡμᾶς νά κληρονομήσουμε θεία δόξα. Μποροῦμε πλεόν νά μποῦμε στήν ἀφθαρτὴ καί αἰώνια Βασιλεία του, τὴ στιγμή πού ὁ πρῶτος χειροτονημένος ἱερέας, ὁ Ἀαρὼν, καί ὁ χειροτονήσας αὐτὸν ἀδελφὸς του Μωϋσῆς δέν ἀξιώθηκαν οἱ ἴδιοι νά μποῦν στὴ φθαρτὴ καί

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. δ' 14 - ε' 6)

Ἰησοῦς, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς

Ἀδελφοί, ἀφοῦ ἔχομεν ἀρχιερέα μέγαν, ὁ ὁποῖος ἔχει διέλθει τοὺς οὐρανοὺς, τὸν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὃς κρατᾷμε στερεὰ τὴν πίστιν πού ὁμολογοῦμεν. Διότι δὲν ἔχομεν ἀρχιερέα, πού νά μὴ μπορῇ νά συμπαθήσῃ εἰς τὰς ἀδυναμίας μας, ἀλλὰ ἔχομεν ἓνα πού ἔχει δοκιμασθῇ καθ' ὅλα, σύμφωνα μέ τὴν ὁμοιότητά του μ' ἐμᾶς, χωρίς νά ἁμαρτήσῃ. Ὅς προσερχώμεθα λοιπὸν μέ πεποίθησιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς χάριτος, διὰ νά λάβωμεν ἔλεος καὶ νά βροῦμε χάριν ὅταν θά ἔχωμεν ἀνάγκην διὰ βοήθειαν. Διότι καθε ἀρχιερεὺς λαμβάνεται ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἐγκαθίσταται ἀρχιερεὺς χάριν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά ὑπηρετῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νά προσφέρῃ δῶρα καὶ θυσίας διὰ τὰς ἁμαρτίας. Μπορεῖ νά εἶναι ὑπομονητικὸς πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι βρίσκονται εἰς ἀγνοίαν καὶ πλάνην, διότι καὶ αὐτὸς περιβάλλεται ἀπὸ ἀδυναμίαν, λόγῳ τῆς ὁποίας εἶναι ὑποχρεωμένος νά προσφέρῃ θυσίας περὶ ἁμαρτιῶν καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του ὅπως κάνει διὰ τὸν λαόν. Καὶ κανεὶς δὲν παίρνει μόνος του τὴν τιμὴν αὐτήν, ἀλλὰ μόνον ὅταν καλῇται ἀπὸ τὸν Θεόν, καθὼς ἀκριβῶς καὶ ὁ Ἀαρών. Ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς, δὲν ἐπῆρε μόνος διὰ τὸν ἑαυτὸν του τὴν δόξαν νά γίνῃ ἀρχιερεὺς, ἀλλ' ἔγινε ἀρχιερεὺς ἀπὸ ἐκείνον πού τοῦ εἶπε, Υἱὸς μου εἶσαι σύ, ἐγὼ σήμερα σέ ἐγέννησα, ὅπως καὶ εἰς ἄλλο μέρος λέγει, Σὺ εἶσαι αἰώνιος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζαίτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἑκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)
